

Trøndelagsutstillingen
2012

ARRANGØR

Trøndelag Bildende Kunstnere

ADMINISTRASJON

Trøndelag Senter for Samtidskunst

PRODUSENT

Anita Björklund

JURY

Märit Aronsson, Maja Nilsen, Barbro Tiller

MONTERING AV UTSTILLING

Daniel Richards, Joakim Blattmann Moldestad

PLAKAT OG KATALOG

Klipp og Lim Media AS

VISNINGSTEDER

Trondheim 18. november - 9. desember 2012:

Trøndelag Senter for Samtidskunst

Steinkjer 12. januar - 3. februar 2013:

Steinkjer Kunstforening

Mer informasjon: www.trondelagsutstillingen.no

**TRØNDELAG
SENTER
FOR
SAMTIDSKUNST**

TAKK TIL :

SØR-TRØNDELAG
FYLKESKOMMUNE

Nord-Trøndelag
Fylkeskommune

for støtte til
Kritikerprisen

**Østerlie
Kunst & Farve AS**
for støtte til
Debutantprisen

Trøndelagsutstillingen – et dypdykk i regionens kunstneriske uttrykksformer

Landsdelsutstillingen er et årlig samlingspunkt for våre etablerte kunstnere og en viktig debutarena for nyetablerte kunstnere. Trøndelagsutstillingen har i sin 36-årige historie tatt temperaturen på hva som rører seg av kunstneriske uttrykk i regionen fra samtiden. Utstillingen har de senere år styrket sin posisjon gjennom kuratoriske grep fra juryen og utvidet muligheten for visningsarenaer.

Med fri innsendelse er den juryerte kollektivutstillingen en spennende breddemønstring med nyetablerte og etablerte kunstnere. Alle med tilknytning til Trøndelag kan søke med alle typer uttrykk, hvis de er født, bosatt eller har studert her.

Med Trøndelag Bildene Kunstnere som arrangør og administrert av Trøndelag Senter for Samtidskunst har utstillingen bidratt til utvikling av kunstscenen i Trøndelag. Formidlingen skjer på flere nye arenaer som har bidratt til å aktualisere innholdet og sikrer det kontinuerlige arbeidet gjennom året med utvikling av utstillingen.

Årets utstilling vises i Trøndelag Senter for Samtidskunst i perioden 18. november - 9. desember 2012 og i Steinkjer Kunstforening 12. januar - 3. februar 2013.

Utstillingen er støttet av Nord- og Sør-Trøndelag fylkeskommune. NTNU er en viktig samarbeidspartner. Reidar Olsen Eiendom AS og Østerlie Kunst & Farve AS gjør det mulig å dele ut årlig kritikerpris og debutantpris.

Årets resultat kan vi takke juryen og administrasjonen for som har utvist høy profesjonalitet og bidratt til å løfte helhetsinntrykket av en viktig utstillingsarena i vår region. Utstillingen skal åpne dører for våre kunstnere og formidle kunst av høy kvalitet til et bredt publikum i Trøndelag.

Med vennlig hilsen
Stein Erik Hansen
styreleder, Trøndelag Bildende Kunstnere

Juryens uttalelse

Vi i juryen ønsker først av alt å takke alle kunstnere som har sendt inn verk til årets utstilling. I år som i fjor har vi i løpet av juryeringen hatt mange gode diskusjoner, og vi har blitt nødt til å ta noen vanskelige avgjørelser, spesielt med tanke på at utstillingen i år er tilbake i velkjente lokaler; Trøndelag Senter for Samtidskunst i Fjordgata.

Grunnet flytting fra de mye større lokalene på Dora tilbake til TSSK, er antallet antatte verk svært redusert sammenlignet med fjorårets utstilling. Men ved å vise utstillingen kun i TSSK har vi fått mye av det vi savnet i Dora: profesjonelle lokaler som er tilrettelagt for visning av kunst.

Vi har ønsket å sette sammen en helhetlig utstilling der hvert enkelt kunstverk i størst mulig grad kommer til sin rett. I tråd med dette ønsker vi å gi hvert verk et sterkere fokus gjennom å ha en tekst hver til de antatte kunstnerne. Vi har invitert sju skribenter med ulike faglige bakgrunner for å skrive de korte tekstene, publisert her i katalogen. Skribentene er Kajsa Aglen (forfatter), Arild Vange (forfatter og oversetter), Markus Lantto (kunstner), Anne-Gro Erikstad (kurator og leder for LevArt), Gustav Svihus Borgersen (universitetslektor ved Institutt for Kunst- og Medievitenskap, NTNU og kunstkritiker), Sara Noelani Müller (kunsthistoriker og frilans kritiker), Pontus Kyander (direktør for Trondheim Kunstmuseum).

For oss i juryen var det svært interessant å få lese disse tekstene. Vi håper publikum synes det samme.

Med vennlig hilsen

Märit Aronsson, Maja Nilsen, Barbro M. Tiller

Prisvinnere 2011

Debutantprisen ble utvalgt av TBKs styreleder Brynhild Bye og gikk til Greger Stolt Nilsen for kunstverket «Alt jeg sa på IRC i 2009».

Kritikerprisen ble utvalgt av kunstkritiker og skribent Arve Rød, og gikk til Markus Lantto for en skulpturgruppe bestående av fire treskulpturer.

Årets NTNU-kunstner ble for første gang valgt blant kunstnere som ble antatt til Trøndelagsutstillingen 2011 og som studerer eller har studert ved NTNU Kunstakademiet i Trondheim. Prisen gikk til Per Formo, og juryen besto av årets jury på Trøndelagsutstillingen, samt Eirik Lian som representant for NTNU.

Samarbeidsavtalen med Trøndelagsutstillingen er et ledd i at NTNU ønsker å jobbe for kopling mellom universitetet og kunstmiljøene i Trondheim.

Publikumsprisen gikk til Lars Skjelbreia for animasjonen «In our place we find what we are».

Idun Caroline Huse Baltzersen

Ophelia, Lucretia, 2012, silketrykk og blekk på papir, bok, 45 sider, 47x35, opplag 1/1

Maps and Places, 2012, silketrykk og blekk på papir, bok, ca 400 sider, 35x45, opplag 1/1

De to bøkene Ophelia, Lucretia og Maps and Places er omfangsrike, på flere vis. Både format, visuell identitet og utsnittenes temperament varierer fra oppslag til oppslag.

De to kvinneskikkelsene Ophelia og Lucretia har i århundrer vært yndete motiv i litteraturen, så vel som i billedkunsten. Den massive boken spiller her en samlende dobbeltrolle. Her forenes historien om de to ved at betrakteren gjøres oppmerksom på deres felles skjebne: Begge avsluttet livet for egen hånd. Den sorgtyngede Ophelia drukner seg i en bekk, omkranset av piletrær og blomster, mens den fortvilte Lucretia stikker en dolk gjennom hjertet. Bildene av de to kvinnelige skjønnhetene repeteres og varieres gjennom boken. Dette er billedkunst presentert i litteraturens (bok)format. Men i motsetning til tekstbokens suksessive avsnitt, opptrer bildeboken forskjellig.

Den repetitive insisteringen gjør seg også gjeldende i Maps and Places. Ødslige og folketomme landskap figurerer både som abstraherte malerier og sirlige detaljtegninger, både i sorthvitt og i farge. Noen av boksidenene kan brettes ut til dobbel størrelse, andre boksider er så små at de minner om korrigerende lapper som sporadisk er limt inn.

Selv om begge bøkene henviser til forskjellige steder, andre figurer og store fortellinger, preges de av noe subjektivt, introvert og detaljfiksert. Etter hvert som man blar seg gjennom de tykke, knirkende sidene som er limt inn mellom de grovt utformede permene, forsterkes følelsen av at motivene avløser hverandre som henholdsvis oversiktsbilder og detaljutsnitt. Likevel uteligger fornemmelsen av at et narrativ utfolder seg. De aller fleste oppslagene fremstår som feilprojiserte i den forstand at de kun delvis forholder seg til boksidenes innrammende flate. Det er som om bøkene gang på gang prøver å formidle sin historie, ved kontinuerlig å forskyve motivutsnittet. Slik kan bøkene symbolisere et forgjeves forsøk på å konkretisere og systematisere en abstrakt spacialitet.

Solveig Bergene

Kokong, 2012, blyant på papper, 221x150

Albino, 2012, blyant på papper, 221x150

En blick som sluter sig. Nej, inte sluter sig, men är oseende. Blyantstreker arbetar sig in i papperet och samtidigt ut i en tom mörknande volym. På nära håll är papperet som den oroliga huden efter att brännässlor gnidits in i din rygg. Och var ska du börja? Du frågar bilden eller kanske det är bilden som frågar dig. Signaler sänder besked och motbesked. Pendlar.

En blick som möter dig. Blicken kan verka sky men är säker, kanske rent av nonchalant. Eller bara djupt inåtvänd. Och du förstår hennes närvaro som du skulle förstå henne i drömmar. En utsatt gestalt och samtidigt skyddad. Du anar inte vad som sker innanför skalet, men du vet att det måste handla om en fullständig metamorfos. Inget kommer att bli vad det en gång var, men just i detta ögonblick, kanske det sista, hänger vi tillsammans viktlösa i ett tigande, otecknat universum. Icke-skeenden och febril verksamhet rusar parallellt, hand i hand, över kartlösa landskap och vi ska vara lyckliga som de barn vi är.

Styrkan sitter i håret, lärde oss Samson. Och det råder inget tvivel.

Markus Lantto

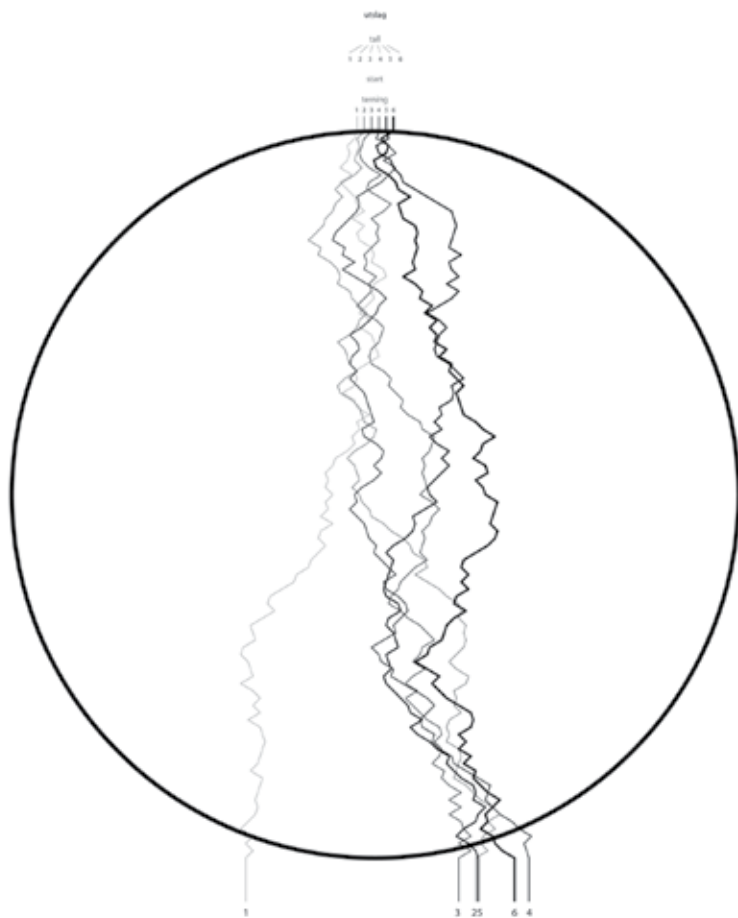

Annika Borg

Utslag : observert uke 37-2012, digital tegning printet på papir,
montert på mdf, serie på 7 stk á 35 x 35 cm, opplag 1 + 1

Jeg ser hvite løp. Gråblå? Blygrå? Er det armene dine? Vingene? Er dette kloden? Verden? Vi vender oss. Dreier oss. Ser oss rundt. Går oss rundt. Er banene uendelige? Var det en regndråpe? Hør: Vinden kaster. Vi har hendene fulle. Er dette jorda? Er dette hjemme? Jeg kaster meg rundt. Du kaster deg rundt. Er vi vinder? Er det håret ditt som flyer? Er det gresset? Virvler bladene? Vinker greinene? Jubler du med armene? Vinger du deg? Du sa: Jeg ser. Jeg ser. Dette er ikke feil sted. Kan vi gå: Feil? Ta: Feil? Du er: Vei. Sjø. Ås. Kam. Nesten et helt annet sted. Du er lagune. Å. Løper du fra meg? Nei. Lette. Ledige er vi. Lekne. Vinden tar oss. Vi feiler ingenting. Slynger vi oss? Er vi spiraler? Begynner vi? Ender vi? Vi faller. Reiser oss. Det er et ansikt i det du gjør. Du blir borte. Nei. Der er du. Vokser vi hverandre over hodet? Du er så høy. Vindu. Kirketårn. Jeg ser deg i nye klær. Du smiler. Ler. Flyter. Se!

Arild Vange (Fritt etter Sigbjørn Obstfelder)

ettir vridandi kost

tal

skorant

130912

Helga Schmedling Bøe

Speiling, 2010-12, pigment, akrylmedium på lerret, 64x102

Det er en lek med det umulige. Det uendelig dype og uendelig vide landskapet kan ikke avbildes. Den geometriske figuren viser fram denne umuligheten, samtidig gir den illusjonen av dybde, inntrykket av å ha brakt orden til kaos, av å holde fast et bestemt øyeblikk. Ved en speiling muliggjør den det dype og uendelig vide landskapet. Det er som å ligge på ryggen og se rett ut i nattehimmelen. Rilke skriver at dyrene ser med alle øyne inn i det åpne. Vi ser stjernetegnet. Karlsvogna. Det er jo en absurditet, ettersom den ikke finnes. Det er en lek med dybde og linjer, med figurer og små dråper av pigment som svever et øyeblikk like over overflaten av på et bilde før de fester seg og blir fast materie.

Ref Rainer Maria Rilke, Les Élégies de Duino , Edition du Seuil 1972

Anne-Gro Erikstad

Nirmal Singh Dhunsi

Bed, 2011, gouache og tusj på papir, 107x120

Bed I, 2010, gouache og tusj på papir, 107x140

Hva gjør du i min seng? – Det er ikke din seng. Det er min seng. Jeg kom hit først. – Du kom ikke først. Dette er min seng. – Forstår du hva jeg sier: Du sitter i min seng. Jeg vil ha den for meg selv. – Nei. Det er du som sitter i min seng. Nå får jeg ikke fred i min egen seng engang. – Dette er ikke din seng. Den er min.

(kort pause)

Det var aldri dyr på gulvet før du kom. – Jeg trekker beina oppunder meg. Setter meg opp et lite øyeblikk. Og så: Vips. Er DU her. Hvis ikke du kommer deg vekk herfra med en eneste gang, begynner jeg å skrike. – Bare skrik du. Jeg elsker folk som skriker. Da kommer det noen. Da blir vi flere. Da får vi ordnet opp. Det er min seng. – Nei. Det er min seng. Kom deg ned igjen på teppet ditt. – Hvis du ikke slutter å sprike sånn med fingrene når du snakker, begynner jeg å skrike. – Det er jeg som begynner å skrike. – Hva? Få vekk de dyrene der. Er de døde? Lever de døde? – Hvem er du egentlig? Hva er det du har trukket ned over hodet ditt? – Det har du ingenting med. Jeg er den jeg er. Har du noe å utsette på utseendet mitt, forstår jeg ikke hvorfor du har okkupert sengen min. Dette er min seng.

(kort pause)

Teppe? Er det grønne der et teppe? – Hva? – Det ser heller ut som en spikermatte. Hva er det egentlig for et sted dette her? Et spikerhus? – Nei. Det er ikke noe hus. Det er tomme senger. Den eneste sengen som er bebodd, er vår. – Vår? Dette er min seng. – Nei. Det er det ikke. Det er min seng. – Det er ikke noe teppe. Det er en grønn eng. – Nå skriker jeg.

Arild Vange

**Astrid Findreng / Grethe B. Fredriksen /
Elisabeth Engen / Frode Sander Øien**

Bakland, 2012, video/installasjon

Debris.

Spillror av det som passerat ligger strödda längs en väg. Allt är ett lån, ingenting varar, och här är allt till sist en hägring. En virtuell värld, en värld som emellanåt ter sig som vore den injuten i en klar massa.

Som glas.

Baklandet är det glömda landet, det gömda landet som bara blivit kvar. Som en minnesrest, en sump av ögonblick som upplösts. En stol som slängts. En husvagn som övergivits. Plankor som kastats tvärs över vägen. Skjul och stugor, för obetydliga att kallas hus. Träd.

En väg.

En väg som leder ingenstans, till platser som inte är, som inget är. Till sist är detta nog inte minnen, utan allt det överflödiga som skrapas bort.

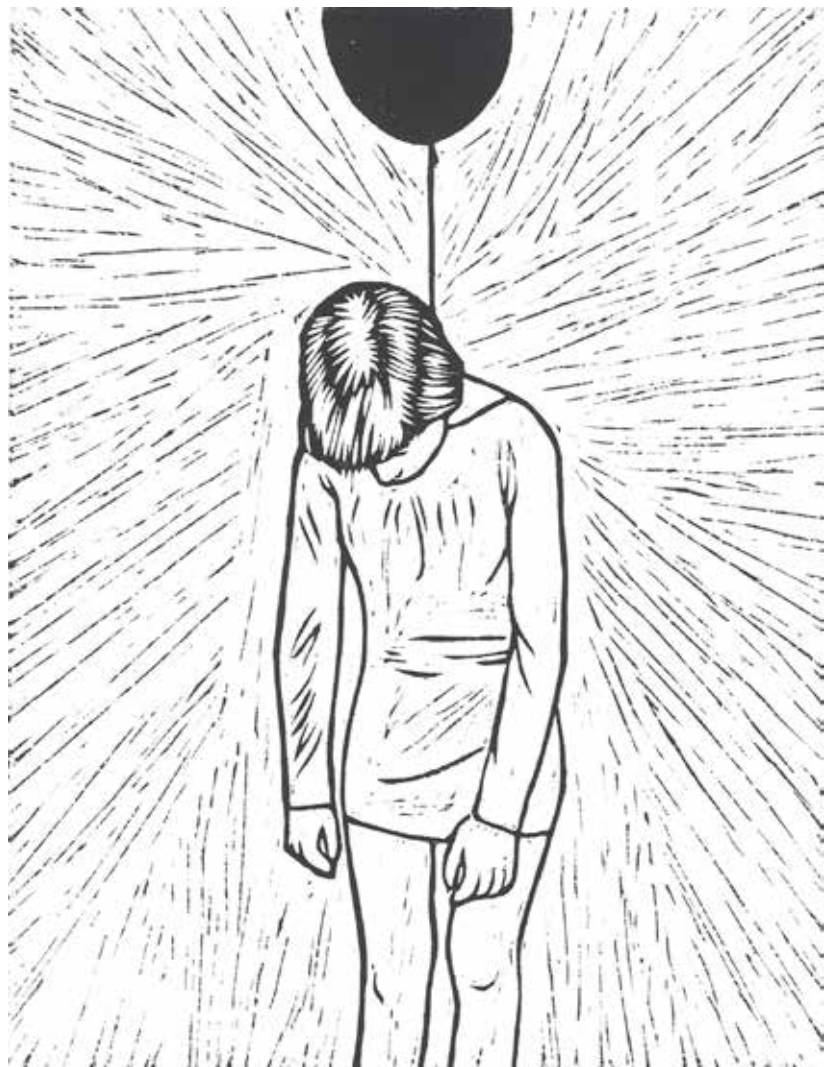
Det är glömska.

Pontus Kyander

Anne Grefstad

Balloon, 2012, tresnitt, 35x27, opplag 10

løv stiger ikke her
de har for sterke farger
har gjennomtrengt for mange øyne
og skuldrene så lange skygger
tynne streker gjennom parken
det som gjaller av stein og søvn
dunststuer av blankslipt sølv
selv mennesker i lyse dresser
trekkes horisontalt og spør
var det hit vi skulle kan vi gå nå
de lange trange kinnene
hendene på sengekanten
stille lukket av gress og asfalt
fylles rolig opp i vannrop
og fremmede mennesker sier
«et sted vil løv som henger flyte»
«et sted skal støvet flyve fritt»
men de sier ikke «kom»
de står strake som tall
slik rein statistikk vet
at meteorene vil treffe
stjernerne vil falle
i alle retninger det kalde
og vinden skjærer ørene
vi soler oss i hvite stoler

Eirik Moldestad Halvorsen

Husken, 2012, olje på lerret, 100x100 cm

Förr eller senare måste man växa upp. Lämna pojkrummet. Eller stanna kvar och slå huvudet i dörrposten. Under en tid blir kläderna gradvis för små och måste bytas, också böcker byter storlek och tyngd. Sedan upphör rotationen och det är bara strömbrytaren som används dagligen. Om nätterna vrålar lastbilarnas starka frontlyktor rakt in genom fönstret.

En uppväxt kan bli en sammanväxt. Det gäller att hålla sig i rörelse om man blir kvar på en plats, annars förvandlas man till ved. Och bark täcker plötsligt handen som håller kaffekoppen som inte längre förs till munnen.

När älgkalven är ett år gammal stöts den bort från sin mor och genomgår en livskris. Irrar runt med en obehaglig känsla i magen. Springer panikslagen över landsvägen och utgör en fara för sig själv och andra innan den äntligen roer sig ner och inser faktum. Generationsskiften kan vara smärtsamma. Efter ytterligare en tid känner han inte längre igen sin mor.

Till skillnad från de flesta hjortdjuren lever älgen till största delen ensam.

Men eternitplattorna får sitta kvar, de har skyddat huset från väder och vind i gud vet hur länge. Det är inget fel på eternitplattor så länge man inte rör dem. Hvis huset skal vokse må det skje inifrån.

Markus Lantto

Ingri Haraldsen

Cave Limited, 2012, kull på papir, 352x150

Først måtte ho presisere dei ulike alternativa:

1. Be han verte verande
2. Reise saman med han
3. Be han reise aleine

Deretter kunne ho utføre analysa:

Over fleire dagar vurderte ho alle relevante episoder, med spesiell vekt på den første natta, samt kvelden to år og fire månedar seinare då han hadde sagt at han elska ho. Ho fann ikkje ei einaste episode som verifiserte elsk frå hennar side:

Dermed var alternativ 1 og 2 utelukka:

Ho fulgte han til togstasjonen. Ho sa enda ein gong at ho var lei seg, men at det var slik det måtte bli. Etter at togdørene hadde lukka seg, stod dei på kvar si side og såg på kvarande. Og så starta toget brått og forsvann og ho stod att aleine som å falle av ein klippe:

Jason Havneraas

Just Before The Battle Mother, 2012, c-print fotografi på aluminium, 56x45, opplag 5 + 2

A Sentimental Journey Into History, 2009-12, c-print fotografi på aluminium, 45x56, opplag 5 + 2

An Angel Before The Battle, Mother, 2012, HD video projeksjon, 10 min loop

"...og da tenkte jeg på alle de tinga som var borte... det som tilhørte barndommen, som om barndommen var et annet liv, et annet sted, noe jeg hadde drømt eller innbilt meg..." – Mona Høvring

En mor poserer med et gevær i armene, utendørs blant palmestammer i en solrik hage. En ung mann (kunstneren) kledd ut som engel med papprone og hvit kjortel, synger en amerikansk borgerkrigssang. Mennesker på en strand betrakter et gåtefullt fenomen som utspiller seg på himmelen. Ikke helt hverdagslige situasjoner, men ikke helt fremmed heller.

Det slår meg hvor naturlig portrettet av moren virker, hun ser selvbevisst og stolt ut, blikket er vennlig, lett distansert. Selv om hun bærer på et våpen, er det ikke noe som skurrer ved bildet; med samme avslappede selvfølgelighet kunne hun ha båret på en katt. Portrettet har samme tittel som sangen kunstneren framfører i videoen. «Just before the battle, mother, I am thinking most of you...»

Den glødende lysstrålen tegner et langt spor på den grå, nesten skyfrie himmelen og skjærer i billedflaten. Er det noe som faller ned, eller stiger opp? Et naturfenomen, en rakett - eller noe guddommelig, overjordisk, en varsel om verdens undergang? Menneskene ser ikke ut til å være redde, snarere fascinerte, det er piknikkurver og badehåndklær på stranden, en varm og tilsynelatende fredfull, sen ettermiddag.

Englekostymet har et barnlig og hjemmelaget preg, jeg kom til å tenke på julespill fra min egen barndom i regi av søndagsskolen, der alle jentene ville være Maria, men de fleste måtte være engler. Kunstneren synger med påtatt høytydelighet, ansiktet og overkroppen er opplyst slik at det dannes en skinnende lyskrans omkring hodet. Stemmen skjelver i blant, engelen virker sårbar og fragil, lik en liten gutt som prøver å forstå alvoret ved de voksnes verden.

Sara Noelani Müller

Matilda Höög

Bröder, 2011, video, 6:48

Buddies, 2012, video, 5:29

Sist jeg så Wencke Mühleisen (...), sprang hun rundt naken og skrikende, innsmurt i rød maling. Eller, det vil si – Mühleisen sto sprell levende, men rolig og analyserende, ved siden av en videoskjerm som viste hennes yngre selv, naken og skrikende. Susanne Christensen, Klassekampen 23. januar 2010

Kroppen og det private rommet har vært privilegerte tema for videokunstnere helt siden mediet ble en del av kunstfeltet, men hvordan skal vi se forholdet mellom kropp og bildet av kropp i video i dag? I teksten «Video og narsissisme», som først ble publisert i 1976, lanserte den amerikanske kunstkritikeren Rosalind Krauss tesen om video som det narsissistiske mediet. Marit Paasche er en av dem som har kritisert argumentasjonen til Krauss. Den pekende gesten i Vito Acconcis Center (1971) som Krauss viser til som narsissistisk, kan like gjerne være en gest som spør hvorvidt det tradisjonelle (romantiske) subjektet egentlig kan finnes i video, mener Paasche. Den lille anekdoten som Christensen forteller i Klassekampen kan hjelpe oss til å stille spørsmålet litt annerledes. En januar dag ser hun altså, på samme tid og ved siden av hverandre, et bilde av en kropp på en videoskjerm og en annen sprell levende kropp. Den empatiske gesten som gjenkjenner et subjekt i begge kroppene, den avbildede og den virkelige, sier lite om den åpenbare forskjellen på de to kroppene og om videomediet som sådan. Det den kan si noe om er hvordan vi som tilskuere kan velge et empatisk blikk, at vi kan la oss berøre av bildene, av disse brødrene og kameratene, hvordan de strever og faller utenfor og det at vi fremfor alt skjønner at det kommer til å gå dårligere.

Ref. Marit Paasche, Det narsissistiske mediet, www.kunstkritikk.no

Rosalind E. Krauss, Video: The Esthetics of Narcissism in , Perpetual Inventory MIT Press 2010

Alexandra Jegerstedt / Martin Stråhle

7 magasiner med ulike titler, 2011-12, tegning, collage, digital bearbeiding, opplag 3 av hver

Livet är innerst inne en dröm, förverkligad i förvrängd form.

Egentligen är drömmarna det rätta, det riktiga. De är omedelbar behovstillfredställelse, drinkar vid poolkanten, topless solbad och bottomless om så önskas. De är kamelritt och palmer, en ferie utan ände. Och bäst av allt: de är handlingar utan konsekvenser, den absoluta ansvarsfriheten. Rätt och fel existerar inte när allt får vara en dröm.

En dröm kan inte vara illa tecknad, dess perspektiv är perfekt, den är bara flyktpunkter i varje tänkbar riktning. Den är i sig själv enastående, i all sin sammanhangslöshet sällar den sig till den oändliga sammanhangslösheten, det gudomliga i vykortsform.

Mot detta kan livet bara komma till korta. Livet är ett bakrus av tillkortakommanden och otillräcklighet. Det är en iskula tappad i sanden, en ljummen drink spilld i ditt eget skrev. Livet har konsekvenser. Det duger inte.

Kom dröm, kom för mig till din blåa horisont. Kom kamelritt och randiga parasoller, kom motståndslöshet och sorglöshet vid en evigt azurblå poolkant. Kom oändliga tomhet, och fräls mig från livet.

Allting flyter. På en luftmadrass.

Pontus Kyander

Turid Mathiesen Kvålsvoll

Come be my April fool, 2012, olje på mdf, 120x155

Uten tittel, 2012, olje på mdf, 155x120

Eg Er Hope-
Barnet Av Bly-
du held Meg Mot Brystet-
du held Meg Varleg Varm-
du er Gap Under Regn-
Eg Skal Fulle Deg-

Eg Er Hope-
Naken På Sementgolv-
Med Raude Hol I Huda-
Frostblå Lepper Botoxvakre-
Korte Skjørt Og Høge Helar-
Eg Er Ankar Eg Er Lodd-

-**du** veit Blod Er Ei Løgn?
-**du** veit Lukta Av døde Rotter?
-**du** veit Kjensla Av Rå Mold?
-Eg Skal Skrelle Meg For deg
-Eg Skal Fulle deg Med Bly
-Eg Er Hope
-Eg Er di
-Eg Er di Einaste Frelse

-**Og** Alt du vil Er Å Drive Avgarde
-Alt du vil Er Å Falle I Kjøl
-I Bomber I Storm
-Eg Vil Aldri Forlate deg
-Aldri La deg Falle
-Eg Skal Seie Det Vil Ordne Seg
-At Alt Vil Gå deg Bra
-Eg du Vil Hate Meg For Det
-**Og** du Vil Kalle Meg Gud

Agnete Lindløv

The Great Escape, 2011, skulptur (termoplast, velour), 150x150x150

Tittelen *The Great Escape* angir en flukt. Eleverte folder og svungne linjer markerer figurens ytterpunkter. Mellom disse ytterpunktene antydes en underliggende form – en torso? to armer? et dyrehode? en rytter? – et tilsørt hele som er forent av det tunge sorte stoffet. Det omfangsrike uttrykket henviser til et innhold som enda ikke er avslørt.

På den ene siden konnoterer den sorte og folderike skulpturen et tungt og håndfast innhold. På den annen side svever den ufundamentert over bakken og insisterer slik på en letthet. Det visuelle uttrykket kan kanskje beskrives som en materialisering av det språklige uttrykket om «å forsvinne i løse luften». Det er som om det understøttende og formangivende innholdet har unnsuppet, og det som er igjen, er den konkrete avstøpningen av noe flyktig og abstrakt.

Dette udefinerte og tvetydige subjettet understøttes av den hodeløse torsoens anonymitet. De bløte foldernes dynamiske umiddelbarhet kontrasteres av en fastfrosset og statisk positur, som var det risset av et evig øyeblikk, like uhåndgripelig og dunkelt som selve frykten. Til tross for at skulpturen er trengt opp i et hjørne, vrir den seg unna vårt ønske om en fundamentert definisjon. Som stoffet, henger også våre egne redegjørelser i en tynn tråd.

Kari Elise Mobeck

Nett, 2011, tegning, 152x152

Det hvite nettet fyller nesten hele den kvadratiske billedflaten og trekker blikket til seg. Det er plassert i landskapslignende omgivelser, dominert av horisontalorienterte linjer, fargestrøk og -flater. Denne geometriske orden brytes av de organiske og buede strukturer i underlagets treverk som skimtes gjennom den transparente grunningen.

Tegningen er abstrakt og figurativ på samme tid, dekorativ og kryptisk, harmonisk og kumulativ, sammensatt. Et sirlig flettemønster er tegnet på bakgrunnen, to små naust ligger ved vannkanten til høyre i bildet, horisonten strekker seg over den mørke vannflaten. De repetitive, lyse, retningsskapende elementene ligner litt på årer, og nettet forvandles til en flåte som driver på myke bølger.

Nettet både fanger blikket og stenger for det, det er lukket og gjennomsiktig, solid og skjørt. Den hvite malingen synes å renne oppover, rutestrukturen flimrer foran øynene, og nettet begynner å vibrere - eller er det dét som er fanget inni som rører på seg, prøver å riste nettet av seg, slippe ut av mørket?

Nettet er utflatet, tilsynelatende ufarlig, slitt; rutestrukturene er rytmiske, men uregelmessige og porøse. Tegningen framstår som nærmest perfekt komponert og balansert, men har allikevel noe foruroligende ved seg. Det finnes noe mer enn det man får øye på, noe forblir skjult for betrakterens blick, skjult i nettet.

Sara Julina Elstad Rehnlund

Freak, 2010, tegning, 21x29,5

En naivistisk nervøs blyanttegning gir oss en rudimentær figur som forankres av en tilsynelatende opplagt tittel: Freak. Skapningen er overlatt til seg selv ved å være det eneste elementet i bildet. Til gjengjeld er denne isoleringen med på å tydeliggjøre figurens fasong og de forskjellige assosiasjonsstyrende bestanddelene den er bygget opp av: Menneskearm og menneskefot, sva-nehals og reptilhode. Selv om figuren er en sammensetting av utelukkende sterke og fleksible organiske komponenter, konnoterer tegningen en sykkelig svakhet, snarere enn en kraftfull vitalitet. Den forkjært plasserte armen, det pupilløse øyet, den sammenkrøpne stillingen. Det later til at skapningen er fra-røvet alle muligheter for å kunne bevege seg. Plasseringen nederst på arket er ytterligere med på å understreke en sammensunket passivitet.

Som en forkrøpelt etterligning av en grasiøs svane, ligger figuren der fastlåst og ubevegelig. Mens den utgir seg for å være et levende funksjonelt vesen, blir betrakteren smertelig klar over at det eneste figuren kan – dens virkelige funksjon – er nettopp å motsi sin egen funksjonalitet. Slik spiller bildet på spenningen mellom det levende og det døde. Det statiske og mortale etableres slik som rammen rundt det aktive og vitale.

Gustav S. Borgersen

Tore Reisch

Digging Where We Stand, 2012, skulptur i malmet furu, divnycell og betong, 250x100x150

Hadde jeg ikke blitt stående her, vet jeg ikke hvor jeg skulle gjort av meg. Kanskje jeg hadde tatt helt av. Jeg har brukt mye tid og krefter på å finne meg et blivende sted, jeg mener, et sted jeg kan bli værende. Da må jeg ha noe å begrense meg med. Noe som holder meg til det jeg anser for å være oppdraget mitt, om jeg kan bruke et slikt ord. Det kan jeg vel strengt tatt ikke. La meg heller si: Grunnen til at jeg står her er: Vi. Det er derfor jeg, altså vi, står her. Bli stående her. Det er derfor vi står her uferdige, og trives med det, og rives med, det kan jeg si. Om vi graver? Ja, det vil jeg si. En stund tenkte vi mye på det. Graver vi? Da vi kom sammen her, eller ble satt på plass, om jeg kan uttrykke det slik, eller satte hverandre på plass, fikk vi andre ting å tenke på. Nei, ikke andre ting egentlig, men vi fikk en helt annen mulighet til å besinne oss. Vi hadde kanskje tenkt å gå i dybden. Men etter at vi kom sammen, altså etter at vi ble VI, ble vi fratatt denne muligheten, i hvert fall synlig, gud skje lov, og fikk muligheten sammen, mer usynlig, kan vi vel si. Sakte, og mer og mer sikkert, begynte vi å bli blivende. Ja. Det er vel nettopp det blivende som gjør oss så spill levende, så stoppende glade.

Arild Vange

Erik Friis Reitan

#22, 2011, fotografi, 50x494, opplag 4

Uttrykket «det tankefulle bildet», skriver den franske filosofen Jacques Rancière, refererer til et individ som noen ganger beskrives som tankefullt. Det at hun er full av tanker betyr imidlertid ikke at hun tenker i form av noen aktiv handling, tankefullhet er tvert i mot oftest forbundet med passivitet. På samme måte er det tankefulle bildet fullt av utenkt tanke, det er et bilde som ikke har noen endelig mening, det forblir åpent og ubestemt.

Forholdet mellom kunst, natur og sansning er et estetisk problem som med den økologiske krisa også har blitt et politisk anliggende. Forskere, kunstnere og politikere må jobbe sammen for å finne nye løsninger, sier antropologen og filosofen Bruno Latour i et nylig intervju med Klassekampen. Ved blant annet å bidra til økt sensitivitet overfor klimautfordringene kan kunsten bidra til å skape politisk handling, mener han. Troen på kunstens politiske potensiale deler han med landsmannen Rancière. I følge Rancière er det ikke som ideologisk verktøy kunsten blir politisk. Ved å skape dissens har kunst og politikk i stedet en felles oppgave. Kunsten kan endre måten vi ser og erfarer verden på gjennom en omfordeling av det sansbare og slik utfordre etablerte normer for hva vi kan tenke og gjøre.

Både kunstnerens intensjon, måten han gjennom arbeidet sitt endrer blikket på både fotografiet og naturen, og tilskuernes opplevelse av verket, inngår i det tankefulle bildet. Ingen av dem fullfører egentlig verket. Ved at meningen med verket forblir ubestemt fortsetter det å være fullt av utenkt tanke, en uutømmelig mulighet til ny erfaring og forståelse. Den emansiperte tilskueren blir også, som en del av denne figuren, en av dem som må «jobbe sammen».

ref. Jacques Rancière, *The Emancipated Spectator*, Verso 2011
Klassekampen, 1. nov. 2012

Anne-Gro Erikstad

Mari Sanden

Trying to figure out if the voices in my head are myself or someone else, 2012, video, 09:45, oplag 3

No man is an island, men varje människa är en skärgård, en övärld. Kan det vara så? Och vad flyter öarna runt i? Man kan kalla det ett hav eller ett verdensrom eller vad man vill. Som man har på insidan av ögonen. Något som är stort och fullt av liv och skikkelser som man inte vet namnen på eller ens tror existerar. Jag hörde talas om att det finns monstruösa jätteräkor som kan bli sju meter långa. Dem tror jag inte på, och ändå finns de. Tror jag.

Genom barndomen och tonåren sitter jag i pappas Mazda pickup och vi ska någonstans för att hämta får, lämna får, klippa får, väga får. Och han har långa samtal med sig själv. Klappar till ratten ibland, gör handrörelser. När han inte petar sig i näsan. Diskussionen är i full gång. Och jag vet aldrig om det är en monolog eller en dialog. Men även om det är en monolog kan han inte vara ensam, det behövs ju en åhörare. Publikum. Och vem kan det isåfall vara? Det är definitivt inte jag, för jag kan aldrig höra ett enda ord tydligt och klart. Jag sitter mest och tänker på annat. Ser på landskapet och kanske vindusviskerne.

Varför är det så viktigt att alltid ha på bakgrundsmusik i alla sammanhang? Reklamradiokanaler är en form av tortyr, och har uppstått för att vi inte törs sitta tysta och höra bruset i våra egna huvuden.

En söndagsmorgon ska också jag stanna kvar i sängen och försöka få kontakt med det där som jag alltid har trott bara är mig själv. Inte bara masa på med mina egna repetitiva tankar och idéer, men faktiskt försöka nå en svarande röst. Och inte bara en som ställer en motfråga, för sådana har jag redan massor av.

Tänk att alla hav som finns består av genomskinligt vatten, och ändå kan vi aldrig se botten.

Sylvia Stølan

Volcanic Spirit, 2011, collage, 25x32

It's the mouth of a volcano. Yes, mouth; and lava tongue. A body, a monstrous living body, both male and female. It emits, ejects.

French Intellectual Collage Style, sa venninnen min, og uttalte de fire ordene hver for seg. De omfattet det gylne tapetet, alt rotet, magasinene og plakaten på bordet, et par nordiske designklassikere, tross alt, og en del andre ting som var underforstått, hvertfall av oss. Collagens språk: en hybrid blanding med et helhetlig uttrykk. Dens prinsipp (collage av fransk coller); å lime en bit av et eksternt materiale, papir, tre, lerret på billedflaten. Som metode har collagen vært nyttig for både kubister, surrealistler og popkunstnere såvel som designere og arkitekter. Som form har den vært en del av både kunst og populærkultur. Den intelligente disposisjonen av enkeltstående deler skaper collagens koherens og relevans. Den har flatet som estetisk faktum, dybde som gevinst.

It is also an interior, an abyss. Something alive, that can die. Something inert that becomes agitated, now and then. (...) Vomiting destruction, and then sinking back to somnolence

(ref, Susan Sontag, The Volcano Lover, vintage edition 1993)

Anne-Gro Erikstad

Ørjan Aas / Cathrine Dahl

Lying Aardwolf, 2012, tresnitt, ca 60x42, opplag 5

Getting Dressed, 2012, tresnitt, ca 60x42, opplag 5

Vad bor i mörkret? Där bor din egen blick.

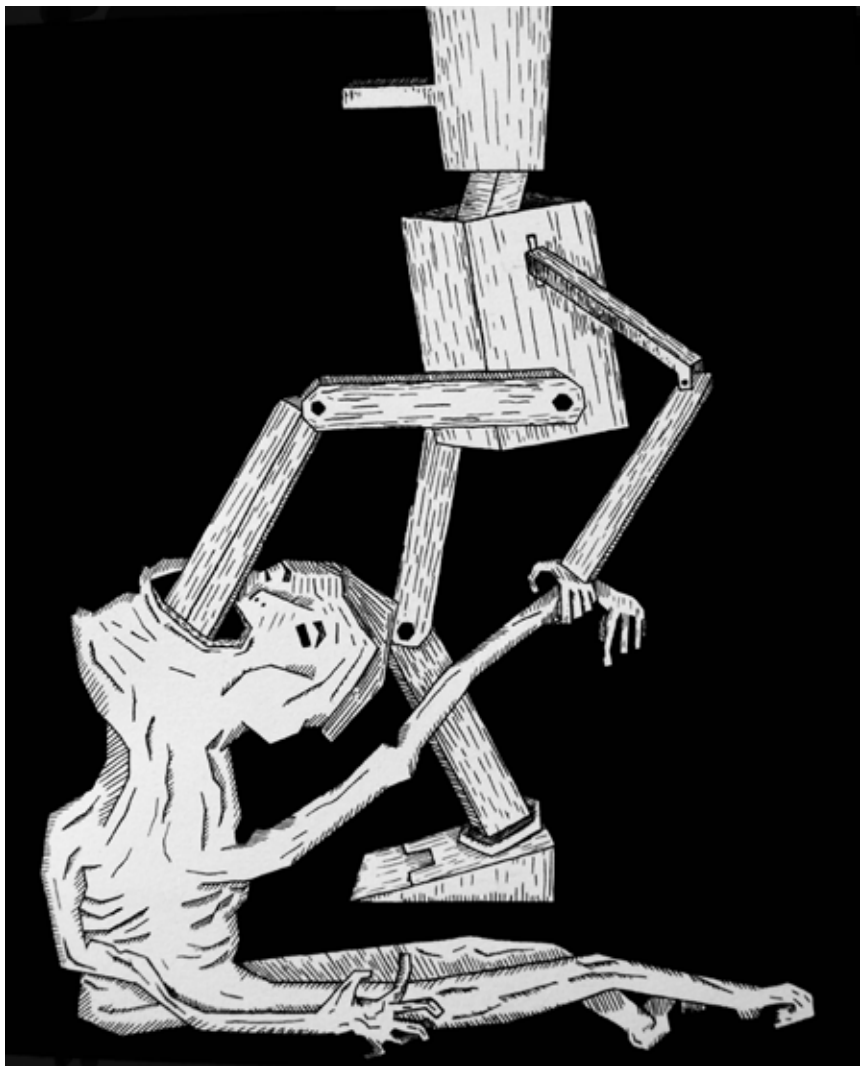
Här är mörkret mer än bara fond, det är kompakt, tillsynes ogenomträngligt, i sig själv en kropp. Mörkrets hemligheter rör vi inte på. Figurernas kantiga former framträder i vitt, i våldsamt kontrast till detta mörker. Här finns inte ens skuggor, bara svart och vitt, svarta och tomrum. I gestalternas skuggningar upprepas träsnittens, själva tryckblockens, egen materialitet. Som vore de själva block.

Figurernas brutalitet och hjälplöshet transformeras till betraktarens ofrivilliga hjärtlöshet. Vi kan inte rädda dem. De kan inte rädda sig själva. Betraktarens maktlöshet är absolut och oinskränkt.

Det finns en överdriven tro på «djupet» i varje bild, när ytan i sig rymmer så många sammansatta möjligheter. Abstraktionen är alltid en flyktväg när innehållet blir alltför påträngande. Det abstrakta är reellt, lika verkligt som någonsin det motiviska.

Övergreppet, våldet är en annan möjlighet i bilden, den är betraktarens val lika mycket som konstnärens. Vi kan se. Vi kan se bort. Formerna underkastar sig vår blick, så som det vita underkastar sig det svarta.

När vi ser in i mörkret, är det lika ogenomträngligt som botten i oss själva.

Verksliste

D = debutant på Trøndelagsutstillingen

KE = kunstnerens eie

PE = privat eie

PA = pris etter avtale

S = ikke til salgs

AP = Artist Proof

Idun Caroline Huse Baltzersen

Ophelia, Lucretia, 2012, silketrykk og blekk på papir, bok, 45 sider, 47x35, opplag 1/1 **PA**

Maps and Places, 2012, silketrykk og blekk på papir, bok, ca 400 sider, 35x45, opplag 1/1 **PA**

Solveig Bergene **D**

Kokong, 2012, blyant på papir, 221x150 (10 000 kr)

Albino, 2012, blyant på papir, 221x150 (10 000 kr)

Annika Borg

Utslag : observert uke 37-2012, digital tegning printet på papir, montert på mdf, serie på 7 stk á 35 x 35 cm, opplag 1 + 1 **AP** (21 000 kr)

Helga Schmedling Bøe

Speiling, 2010-12, pigment, akrylmedium på lerret, 64x102 (13 000 kr)

Nirmal Singh Dhunsi

Bed, 2011, gouache og tusj på papir, 107x120 (36 000 kr)

Bed I, 2010, gouache og tusj på papir, 107x140 (36 000 kr)

Astrid Findreng

Bakland, 2012, video/installasjon **PA**

Grethe B. Fredriksen

Elisabeth Engen

Frode Sander Øien

Anne Grefstad

Balloon, 2012, tresnitt, 35x27, opplag 10 (4 000 kr)

Eirik Moldestad Halvorsen **D**

Husken, 2012, olje på lerret, 100x100 **PE**

Ingri Haraldsen **D**

Cave Limited, 2012, kull på papir, 352x150 (27 000 kr)

Jason Havneraas

Just Before The Battle Mother, 2012, c-print fotografi på aluminium,
56x45, opplag 5 + 2 (10 000 kr)

Jason Havneraas

A Sentimental Journey Into History,

2009-12, c-print fotografi på aluminium, 45x56, opplag 5 + 2 (10 000 kr)

An Angel Before The Battle, Mother, 2012, HD video projeksjon, 10 min loop (30 000 kr)

Matilda Höög

Bröder, 2011, video, 6:48

Buddies, 2012, video, 5:29

Alexandra Jegerstedt

Martin Stråhle

7 magasiner med ulike titler, 2011-12, tegning, collage, digital bearbeiding,
opplag 3 av hver (350 kr/stk)

Turid Mathiesen Kvåsvoll

Come be my April fool, 2012, olje på mdf, 120x155 (18 000 kr)

Uten tittel, 2012, olje på mdf, 155x120 (18 000 kr)

Agnethe Lindløv

The Great Escape, 2011, skulptur (termoplast, velour), 150x150x150

Kari Elise Mobeck

Nett, 2011, tegning, 152x152 (25 000 kr)

Sara Julina Elstad Rehnlund

Freak, 2010, tegning, 21x29,5 (3 000 kr m/ramme)

Tore Reisch

Digging Where We Stand, 2012, skulptur i malmet furu, divnycell og betong,
250x100x150 (55 000 kr)

Erik Friis Reitan

#22, 2011, fotografi, 50x494, opplag 4 (20 000 kr)

Mari Sanden

Trying to figure out if the voices in my head are myself or someone else,
2012, video, 09:45, opplag 3 (5 000 kr)

Sylvia Stølan

Volcanic Spirit, 2011, collage, 25x32 (3 600 kr)

Ørjan Aas/Cathrine Dahl

Lying Aardwolf, 2012, tresnitt, ca 60x42, opplag 5 (2 500 kr)

Getting Dressed, 2012, tresnitt, ca 60x42, opplag 5 (2 500 kr)
